

Goeden morgen vrienden,

Op 't oogenblik heeft de mensheid het Paasfeest achter de rug. Hemelvaart is komende en in het verschieft doemt het Pinksterfeest. Het zal U ongetwijfeld duidelijk zijn, dat in de Christelijke gedachte en in Jezus' leer zelve deze gebeurtenissen en feestdagen te allen tijde weerspiegeld zijn. Ik zou dan ook vandaag gaarne willen beginnen - en een volgend maal misschien vervolgen - met U enkele samenspraken en citaten te geven uit de periode, dat Jezus leraarde op aarde, en die juist ook betrekking hebben op deze komende gebeurtenissen.

Jezus heeft natuurlijk nooit tot Zijn leerlingen gezegd, dat Hij ten hemel zou varen. Dat is begrijpelijk. Want in de eerste plaats is dit niet in overeenstemming met het karakter van Jezus. En in de tweede plaats: Jezus heeft nooit gezegd, dat Hij "ten hemel" zou varen. Dat hebben de mensen ervan gemaakt. Maar wel heeft Hij gesproken over de mogelijkheden der verheerlijking en gaf daarover de volgende les aan de kring van 40. (Zo U weet had Hij buiten zijn directe apostelen een kring van een veertigtal leerlingen, die Hij voortdurend onderrichtte in de diepere esoterische waarden van het Christendom).

"Wanneer wij als mensen zoeken naar de Vader, zo zal de Vader ons te allen tijde verhoren en Zich in ons openbaren. Want in ons ligt de sleutel tot alle heerlijkheid, tot alle bewustzijn, tot alle weten.

Wanneer gij nu uitgaat, zoekende naar de krachten des lichts, zo zeg ik U: Schouw in Uzelve. En het licht in Uzelve erkennende, erken dit licht als de kracht van Uw God. Want in wie het licht zich openbaart, die zal doortinteld worden door de kracht en hij zal stralen, tot hij alle aardlingen verblindt. En ziet hij zal verheerlijkt worden in de ogen der mensen en - opgaande in het licht - het koninkrijk vinden van mijn Vader en wonen in Zijn huis."

Dat deze lering gesteld is in termen, die misschien wat kerks aandoen, is begrijpelijk. Jezus was degene, die de hele tendenz van het Christendom, de wijze van spreken, de wijze ook van denken, bepaalde. Want Hij was het begin.

Maar wanneer we deze terminologie overzetten in een meer moderne vorm (en ik hoop, dat U dit geen sacrilège zult noemen), dan wordt het ons duidelijk, wat hier wordt gezegd: Een ieder, die zoekt naar God, zal God vinden. God is overal en niemand zal onverhoord heen gaan. Dat wil zeggen wanneer ge werkelijk Uw God zoekt, is er geen enkel gevaar en geen enkele mogelijkheid, dat ge die God zult missen, dat ge die God niet zult erkennen.

Maar Hij kan Zich niet aan ons openbaren in de vorm, waarin Hij Zichzelve kent. Dit zou ons verblinden, dit zou ons doen sterven in ons bewustzijn, omdat we de last niet kunnen dragen van een zo groots en zo volmaakt geheel.

Zo uit God Zich in ons als licht, als lichtende kracht. Maar erkennen wij deze kracht in ons wezen en maken wij haar deel van ons bewustzijn, dan zal zij alle voertuigen, die wij bezitten, onverschillig of deze van meer etherische of zuiver materiële aard zijn, doortrekken en doortintelen. Want het bewustzijn in ons breidt zich uit, tot elke cel van je wezen gevuld is met dit licht.

En zo straalt dat licht uit. Je bent verheerlijkt in de ogen der mensen. En de mensen begrijpen niet, dat zijzelf, evenals gij, dit licht in zich dragen.

Dan komt er echter een ogenblik, dat alles in U licht wordt. Dan is er geen voertuig meer te onderscheiden van het andere. Want God, het licht, is ook de grote éénmaker. Wie in Hem opgaat, keert terug tot de staat, waarin hij vóór de schepping verkeerde. En zo is dit licht dan hetgeen wat ons doet verdwijnen uit de ogen der mensen, ja, ons ten slotte ook onttrekt aan de geest.

Wat overblijft is licht. Licht zonder vorm, maar licht, dat in zich draagt de onmiddellijke en uitbare kracht van de Schepper zelve.

Ik geloof, dat ik aan deze vertaling niet veel behoef toe te voegen. De vraag "hoe kunnen wij dit dan bereiken?" is echter een zeer oude. En hij werd dan ook aan Jezus gesteld door een zeker Simon. Niet Simon Petrus.

Er ontspan zich het volgende gesprek: "Heer, gij zegt, dat wij het licht in onszelf moeten erkennen. Ik roep tot God. Maar ik zie zijn licht niet. Hoe moet ik handelen, opdat ik dit licht zal kunnen zien?"

Het antwoord van Jezus is wel zeer treffend. "Gij zegt: ik zoek het licht. Maar wat zoekt ge nog meer, mijn vriend?"

Toen daar geen antwoord op kwam, heeft Jezus fijntjes geglimlacht. Hij zeide: "Want ik zeg U: gij zoekt de vreugden dezer wereld. Gij aanvaardt haar niet als deel van God, maar ziet haar voortdurend als een ogenblik van bevrediging of een doel om na te streven. En hierdoor verwaarloost gij het licht, mijn zoon. Want wie bidt tot zijn God, moet zichzelf vergeten. Eerst in de vergetelheid uit God Zich. Dan uit Hij Zich door alle dingen, door alle wezen en alle mens. Dan is er geen grens meer en dan zult gij het licht zien, waar gij ook gaat. In U zelve en buiten U zelve. Want voor de Vader bestaat er geen ogenblik, dat Hij niet is, en geen plaats, die Hij niet van den beginne af aan door Zijn kracht in stand heeft gehouden."

Ook dit is begrijpelijk. Wanneer wij zoeken naar God - of wij dit nu doen uit de sferen, of dat gij dit doet op de aarde - worden wij voortdurend weer gejaagd door onze wereld. En of we nu als een Petrus denken aan een bedrijf, dat wij hebben achtergelaten, of als een ander treuren over onze zonden; of wij nu de vreugden genieten van een koele dronk, die wij zo dadelijk zullen gaan drinken, of ons ergeren over de stof der wegen, die ons de adem afsnijdt, ...wij zijn niet meer gericht op God.

Want al onze bemoeiingen met de buitenwereld zijn uiteindelijk een oordeel over die buitenwereld. En in het oordeel wenden wij ons af van God. Want God leeft immers in alle dingen. Dan moeten wij God ook in alle dingen kunnen en durven aanvaarden. Dat zegt Jezus ons.

Hij heeft echter over dit onderwerp meer gezegd. Gezegd tegen de kleine kring der zeven, waarbij Johannes zijn lievelingsleerling was.

"Gij hebt mij gevraagd, waarom het koninkrijk Gods slechts in ons kan liggen. Wel, ik zeg U en weet, dat dit stamt uit de Vader zelf: In U leeft God, omdat in U is het weten. Want gij weet over God, zoals allen weten over Hem. Gij kent de kracht van de Vader in U zelve zoals alle wezens die in zichzelf kennen.

Maar op het ogenblik, dat gij U afwendt en U zelve tot rechter over de wereld zou willen stellen, dringt gij God uit Uw wezen. Op het ogenblik, dat gij meent, dat naast de liefde de haat

moet staan en naast de vreugde de angst, ontkent gij God, Die in alle dingen is. Want ziet, het is de Vader, Die ons baart te allen tijde. Hij is de kracht en het leven. Aanvaardt Hem dan in het leven en vindt Hem in Uwe kracht. Zo zal Hij altijd bij U zijn en Zijn rijk zal U worden geopenbaard, omdat Zijn wezen in U Uw eigen levenskracht geworden is."

Het kan haast niet anders. Op het ogenblik, dat alle leven zijn belangrijkheid voor je verliest, op het ogenblik, dat niets, maar ook niets je meer kan afleiden van de stuwende kracht van het Goddelijke in je, dan wordt je duidelijk, hoe je moet gaan en hoe je moet handelen. Dan heb je geen verstandig oordeel meer nodig. Dan is er geen overleg meer nodig. Dan leef je. Dan leef je uit God en uit het licht. En in dit leven vind je dan een steeds duidelijker wordend beeld van je God. Een steeds verdergaand begrip van de goddelijke Kracht, die zich in je uit. Want het koninkrijk Gods is de Kracht Gods, die de schepping in stand houdt.

Ge ziet, mijne vrienden, het raadsel is niet groot. De oplossing ligt ons in de handen, telkenmale wannéer we er ernstig over nadenken. Maar het wordt ons zo moeilijk om datgene te doen, wat noodzakelijk is, om de Vader in ons te leren kennen en Zijn rijk in ons te voelen als de enige werkelijkheid in het leven.

Petrus en Thomas, die beiden wel opstandig waren, hebben Jezus daarover eens aangevallen. "Meester," zo zeiden zij, "Rabboni, wij weten, dat gij de waarheid spreekt. Dat gij het zijt, die ons verlossen zal. De Messias, de door God gezondene. Maar gij leert ons steeds, dat wij in onszelf moeten gaan. Gij leert ons steeds, dat wij de wereld moeten verlaten en niet veroordelen; en toch moeten leven in die wereld, dienend al wat leeft. Dit is nu voor een mens niet te volbrengen, Meester."

En Jezus antwoordt: "Wat ik U leer is te volbrengen. Maar een mens kan dit slechts volbrengen, indien hij zich durft overgeven aan God. En om dit te vinden, Petrus, moet de mens zijn eigen belangrijkheid en kracht leren minachten. Om dit te begrijpen, Thomas, moet de mens niet meer twifelen en aarzelen. Want wie zijn eigen kracht stelt als middel, waardoor God zich uiten kan en zich verheft op die kracht, diens kracht is niet uit God. En hij, die meent een waarheid te kennen, maar haar slechts weifelend aanvaardt, maakt uit de waarheid leugen.

De kracht van de Vader is ondeelbaar en één. En wie tracht haar in twee vormen te zien, verloochent zichzelf zowel als de Vader."

Het is niet onmogelijk voor ons om Jezus te volgen. Het is niet onmogelijk voor ons om alle regelen, die geschreven zijn en die ingeschapen zijn vanuit de goddelijke Kracht, in onszelf te vervullen. Maar daarvoor moeten wij afstand doen van datgene, wat wij hoger achten dan God. Hoger achten dan alle andere dingen. Van ónze persoonlijkheid. Onze, niet Gods. Van óns leven, niet het leven Gods, dat door ons geuit wordt.

Wij zeggen steeds weer: "ons" of "mijn". We menen steeds weer, dat wij alleen door onszelf te stellen als een middelpunt, als een centrum, onszelf te stellen als hetgeen, waar het op aan komt, tot God te kunnen komen. En dit is de onmogelijkheid.

Want op het ogenblik, dat wij de Vader, dat wij God aanvaarden in Zijn volle waarheid, zijn wij niet meer. Althans niet als persoonlijkheid. Ons bewustzijn leeft voort en onze daden zullen de wereld ook verder vullen. Maar het zullen niet meer ónze daden zijn, maar de daden, die uit God worden geboren en die zonder vraag worden aanvaard als deel van Zijn volmaakte werking, van Zijn volmaakte schepping, van Zijn volmaakte uiting.

Die oplossing doet ons begrijpen, waarom de leerlingen Jezus verheerlijkt zagen op Thabor en zagen oprijzen ten hemel. Want zij ervoeren niet de eenheid met God, maar zij zagen als persoonlijkheden, als geliefkoosde en vertrouwde leerlingen van Jezus, vanuit hún standpunt Zijn opgaan in het licht.

Het is dan ook geen wonder, dat de leerlingen, die met Pinsteren bezield zijn, al snel niet meer de woorden Gods spreken, maar hun eigen woorden. Al mogen zij het dan nog zo goed bedoelen, al mogen zij ook nog zo zeer zoeken naar de waarheid en het licht, zolang zij het woord "ik" gebruiken, is het fout. Het woord "ik" is het struikelblok geweest van Paulus. De "ik"-gedachte heeft de Christengemeente in Jeruzalem uiteen doen spatten. En de gedachte "ik" en "mijn mening" zijn aansprakelijk geweest zowel voor de martelaren als voor de dwazen, die zichzelf en hun wezen verloren hebben in een afgrond-diep schuldbesef.

Ik wil volstaan tot besluit van dit betoogje met een ander citaat. Een citaat, dat hier schijnbaar heel weinig mee te maken heeft, maar wat ons een verklaring kan zijn voor alle wonderen; en ook voor ons falen om zelf die wonderen tot werkelijkheid te maken. Ook dit zijn weer woorden, die Jezus heeft gesproken.

"Gij zoekt naar waarheid - tenminste, zo zegt gij. Maar indien ik U spreek en zeg: "Ziet, uit mij spreekt de Vader," zo vraagt gij U af: "Hoe past deze waarheid bij mijn verlangen en mijn wezen?" En daarom zijt gij doof voor de waarheid, die ik U predik.

Ik heb U gezegd: Heb Uw naaste lief, gelijk Uzelf. Het is de oude wet, die ook Mozes reeds verkondigde. De wet, die Hill-el(?) wist te uiten. Maar ik zeg U: "Uw naaste is gelijk aan U-zelve en meer. Gij zijt Uw naaste en Uw naaste leeft in U. Gezamenlijk zijt gij het wonderwerk dat de Vader heeft geschapen. En zo kunt ge opgaan tot Zijn huis en leven in Zijn rijk, in Zijn wereld, gelijktijdig levend in Uw eigen wereld. Want Hij is het, Die het Al bezielt. Hij is het, Die leeft in Uw gedachten, Die spreekt met Uw mond. Zo ge dit echter niet beseft, zal de dwaasheid U verblinden. En waar Hij U de heerlijkheid biedt van Zijn rijk, daar zult gij slechts zien de verwording, die door het onvolmaakt begrip wordt veroorzaakt.

Ge wilt tot God gaan. Ga in vrede. Maar weet wel: Ik ben U de weg. Want ziet, ik ben niet mijzelve, maar ik ben de Vader, Die leeft in al het levende. En toch ben ik mijzelve, want ik spreek woorden tot U en ga mijne wegen over de wereld tot het einde, dat de Vader voor mij heeft bestemd.

Nimmer ben ik van U te scheiden, want in U leef ik, zoals in mijzelve. Zo gij zelve deze eenheid beseft, gij zult de macht hebben om demonen uit te drijven. Gij zult de macht hebben om zieken te genezen. Gij zult de macht hebben om de wereld te veranderen. En de zon zal horen op Uw stem, zoals ze eens Jozua gehoorzaamde.

Want ziet, in de Vader zijt gij ál deze dingen. En indien Uw wil uit de Vader is, zo is het Zijn wil, die zich vervult binnen Zijn wezen en Zijn rijk."

Ik geloof, dat ik daarmee een juist en waardig besluit heb gevonden. Want indien wij één zijn met God, is het Zijn wil, die in ons leeft. En Zijn wil leeft in alle dingen. Ons bewustzijn daarvan kan ons helpen, om Zijn wil in de andere waarden zó te doen uiten, dat ook onze medemensen, dat de geesten rond ons,

die haar nog niet beseft hebben, deze wil als een volledige waarheid zien.

Dit is geloof ik wel het doel van ons leven: Gods wil te uiten op een zodanige wijze, dat anderen Gods wil zien in de wereld en in zichzelf. En wie dit aanvaardt, zal misschien met heel veel moeite zijn persoonlijkheid afleggen, maar toch.... elk deel van zijn persoonlijkheid, dat hij aflegt, zal hem - naast de smart van het afscheid - een vreugde zijn. De vreugde van een nieuwe waarheid en een nieuw begrip.

Jezus is ons voorgegaan. Voorgegaan in een herrijzenis, in een hemelvaart. Jezus is in de geest teruggekeerd tot Zijn leerlingen en heeft gesproken met hun mond. Hij is ons de weg, omdat Hij één werd met heel deze wereld. Eén werd met alle mensen, alle geslachten, alle tijden.

Wanneer wij deze weg kunnen gaan, zullen wij één zijn met Hem en één met alle dingen. En zo zal Hij het zijn, Die ons geleidt tot de bewustwording. En wanneer Jezus zegt: "Ik ben U de weg," dan doelt Hij niet op Jezus, de levende, maar op Jezus, bewust deel van de Vader, dat de wil en de wet des Vaders uit op deze wereld.

Ik hoop, mijne vrienden, dat deze overwegingen voor U voldoende zijn. Ik wens U allen nog verder een prettige Zondag.

ONTHECHTING.

Ik mag mij niet hechten aan wat de wereld mij biedt,
want de wereld zou mij knechten.

Mijn geest verdraagt dat niet.

Ik moet mij onthechten, opdat het leven
voor mij niet betekent het Zijn.

Want, ben ik gehecht aan het leven,
is scheiding van 't leven mij pijn,
dan is mij, de dood een nood geworden.

Dan is mij duister het bestaan,
omdat ik droom van ondergang en lijden,
al weet ik: dit alles is slechts waan.

Ik mag mij niet hechten, ik mag niet bezitten,
ik mag niet begeren, verlangen, zoveel.

Toch heeft de wereld zoveel gaven,
wordt in de sferen zoveel weer je deel,
dat j' er voortdurend je toch kunt gaan laven.

Gaan laven aan drank van de eeuwigheid.

De gave, die vluchtig je even beroert,
terwijl je onberoerd zelve weer verderschrijdt.

Onthechting wil niet zeggen: verlaten
alles, wat U de wereld biedt.

Dat wil niet zeggen, dat 't kwaad is te leven,
terwijl je van het leven geniet.

Onthechting wil zeggen: niets vast te bezitten.

Niets te zien als vast deel van je eigen bestaan.

En zonder rouw, traan of verlangen,
wanneer 't je verlaat, weer verder te gaan.

Onthechting wil zeggen: sterk zijn in daden.

Stil zijn in woorden. Vol zijn in kracht.

Opdat je begrijpt, hoe de volheid van 't leven
in evenwicht rond je werd samengebracht.

Want evenwichtig bestaan is ons allen gegeven.

Onthechting is niet 'n afscheid van weelde der wereld.

Geen afscheid van de vreugden voor oog en voor oor.

Niets van wat de wereld aan schoonheid bezit,
aan verrukking gaat door onthechting voor U teloor
in werk'lijke zin.

Zij doet je beseffen:

Wil ik mij verheffen? Niets bezat ik aan 't begin
en niets zal ik bezitten aan 't einde.

Waarom zou ik mijzelve verrijken met bezit?

Waarom zou ik uitgrijpen naar alle gaven?

Waarom zou ik spreken van zwart en van wit?

Waarom zou ik door het leven heendraven,

belastend mijzelve met zorgen en nood?

Waarom zou ik vrezen armoë of dood?

Het leven geeft en ik ga mijn weg,

terwijl ik mijzelve onthecht aan de dingen,

maar niet mij 's levens gaven ontzeg.

Onthechting betekent: Jezelve bedwingen.
Kracht bezitten, die je steeds weer geleidt,
wanneer je je laat vangen of haast werd gevangen
op de weg van bezit en van tijdelijkheid.
Eeuwig is 't leven en eeuwig zijn de krachten,
die met je leven en gaan door het Zijn.
Eeuwig de kracht, waaruit j'eens werd geboren.
Eeuwig en lichtend en sterk en ook rein.
Die dingen gaan je nooit verloren.
Zij zijn je wezen, je kracht, je bestaan.
Voor onthechting moet je leren juist daardoor niets
te vrezen,
en rustig je wegen steeds verder te gaan.

-o-o-o-o-o-o-